

N°. 35. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

10de Møde.

Onsdagen den 6te April.

(Fortf.)

Madvig: Jeg troede ikke, at det efter min Udtalelse igaar skulde være nødvendigt at gjøre opmærksom paa, hvorledes jeg tilligemed de Herrer, som have været med at stille dette Forslag, tænkte mig Prinds Christian af Glücksborgs Stilling. Vi have sagt: Prinds Christian kan ikke arve efter den endnu bestaaende Kongelov, men der foretages i dette Tilfælde en Modification, hvorved der indrømmes, at hans Kones Arveret gaaer over til ham. Det er altsaa for hans Vedkommende ikke efter den bestaaende Kongelov, men efter denne Modification, at Kronen vil gaae i Arv. Jeg sagde heller ikke igaar, at den ærede Rigsdagsmand var i Modsigelse med sig selv, fordi han foresat Hovedforslaget under Nr. 4, og dog havde stillet et Ændringsforslag til Hovedforslaget Nr. 2, men fordi han ansaae det for uconstitutionelt at stemme anderledes end for det 4de Forslag og dog havde stillet et Ændringsforslag til vort Forslag. Det var med Hensyn til hans Uttringer om, hvad der var uconstitutionelt, at jeg sagde, at han var i Modsigelse med sig selv. Med Hensyn til hvad der er sagt, at jeg skulde have talt om de Følelser, der burde indpræntes en høj Person, maa jeg bemærke, at jeg ikke har talt om den høje Person fortrinligt eller alene, men, om at redigere Acten saaledes, at det deraf for Alle var klart, at vi ikke opgav de Rettigheder, hvoraf vi være i Besiddelse, og derved ogsaa at bestemme alle Vedkommendes Opfatning af Sagen.

Clausen: Naar jeg gaaer ud fra den Forudsætning, hvorpaa nærværende Forslag er støttet, kan jeg være meget villig til

at erkende dets Fortjeneste. Den Begrundelse, vi have hørt af dette Forslag, anslaaer ingenlunde alene en vis patriotisk Pietetsfølelse, som man veels kan sympathisere med, og som man, om man ikke sympathiserer med den, i alle Tilfælde maa respectere; men den fører tilbage til en Række af Betragtninger, hvis Gyldighed Enhver maa erkende, som indrømmer, at den historiske Tradition, den politiske Retgrund og Retsbevidsthed ere Momenter af høieste Realitet for Statens og Statslivets Fasthed og dets jævne, rolige Udvikling. Jeg kan derfor aldeles tiltræde de Uttringer, som ere faldne fra den høitærede Premierministers Side, naar han har erkendt „den Motivernes Reenhed“ og „den Patriotisme,“ som gaaer igjennem dette Forslag og dets Begrundelse. Jeg antager nemlig, at den høitærede Premierminister ikke derved har paa nogen Maade villet stille dette Forslag i saa Henseende i Modsetning til noget af de andre Forslag. Jeg holder mig overbevist om, at den høitærede Minister ikke i mindste Maade har villet drage de Motivets Reenhed eller den Patriotisme i Tvivl, som ligger til Grund for ethvert af de andre Forslag. Dersom altsaa den Forudsætning var rigtig, hvorfra Forslaget er gaaet ud, vilde jeg indrømme, at det anviser den taaleligste Udvei; der vilde i al Fald derved være vundet, at det egentlige faretruende Tidspunkt er skudt ud over vor egen Synskreds. Men den Forudsætning, hvorfra Forslaget gaaer ud, er, som den ærede Rigsdagsmand, der har indledet og udviklet det (Madvig), udtalte, hverken mere eller mindre end den saa ofte omtalte Nødvendighed, af hvis Troldsdomskreds vi synes ikke at skulle komme ud (Hør!). Den høitærede Premierminister har imidlertid ved sine Udtalelser, foreskommer det mig, fort os ud af denne Kreds